

DRAGUTIN DOMJANIĆ

PJESNIK PRIGORJA

uz obljetnicu smrti (7. lipnja 1933.)



Ruža Jozić, školska knjižničarka
Gimnazija Sesvete, lipanj 2020.

DRAGUTINU DOMJANIĆU

U SPOMEN (12. 9. 1875. – 7. 6. 1933.)

Dragutin Domjanić bio je hrvatski pjesnik iz razdoblja hrvatske moderne i jedan od najistaknutijih pjesnika kajkavskog dijalekta.

KAJ NE?!

Potok si skače čez lug,
Makar je put mu još dug,
Zna on, da sunca bu vani.

Kos si na leski sedi,
V zlato po polju gledi,
Vesel popeva na grani.

Suncu se vse veseli,
Zakaj se ne bi i mi?!

DRAGUTIN M. DOMJANIĆ

KIPCI I POPEVKE



MCMXXII.

DRAGUTIN M. DOMJANIĆ

PO DRAGOMU KRAJU

1933

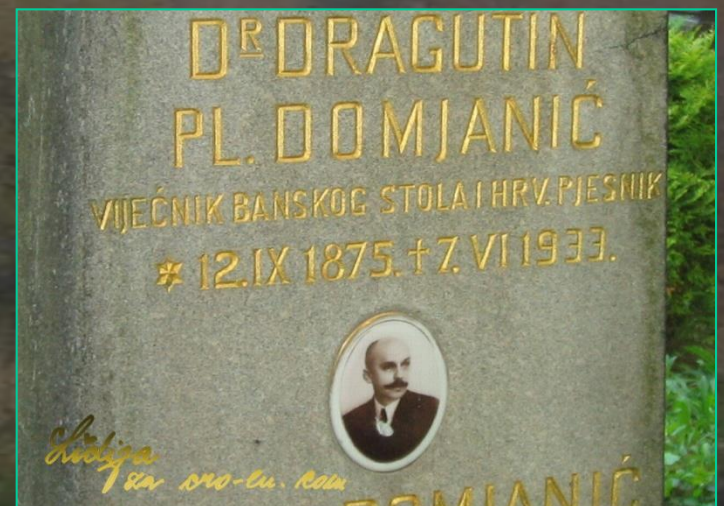
VEŠAK ZARLAGE TISKARE NARODNIH NOŠTINA U ZAGREBU

Po dragome kraju

- *Vazda sam maštao, odviše snivao,
Života ni mladosti nisam uživao,
Pa sva moja mladost pjesme su te.*

Dragutin Milivoj Domjanić:

Iz epiloga k prvom izdanju pjesama.



DOMJANIĆEV ŽIVOT i KNJIŽEVNI RAD

- *Rođen je 12. rujna 1875. U Krčima, Adamovec kod Sv. Ivana Zeline, od majke Zore i oca Milivoja Domjanića.*
- *Otac mu je umro već 1880. i ostao je s majkom i sestrom.*

NATPIS U CRKVI PRESVETOG TROJSTVA U MORAVČU

Ovdje je kršten 19. IX 1875.

Dragutin Domjanić

hrvatski pjesnik

koji je rođen 12. IX 1875. u

Krčima u Adamovcu

Ostaci drvene arhitekture u Adamovcu , kojoj je pripadala i Domjanićeva rodna kuća





Vrata s Domjanićeve rodne kuće

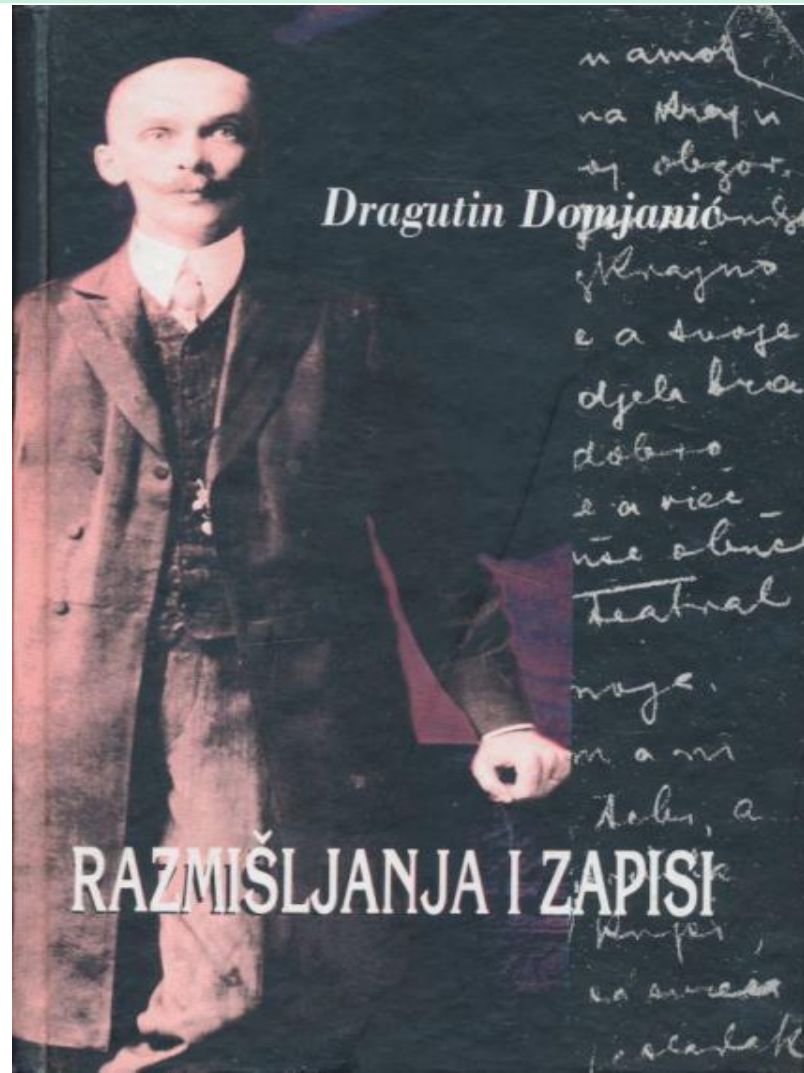
Kaj

Vre tičeki spiju
A šume mučiju,
Naj moja popevka zvonu
Po dolu i gaju,
Po dragome kraju,
Od kojeg mi lepšega ni.

Tu brat mi je vsaki,
Tu doma sem taki,
Pogodit bi mogel i speć,
Poznati su puti,
Tu vsigde je čuti,
Ljubljenu domaću mi reč.

I srce mi greje
I z menom se smeje
I v žalosti plače takaj.
Em nikaj ni slajše,
Ne čuje se rajše
Neg dragi i dobri naš Kaj!

Domjanićeva rukopisna dnevnička razmišljanja nastala su 1907. i 1908. god. Ti zapisi svjedoče i o Domjanićevom spiritističkom iskustvu te o njegovoj sklonosti ispisivanja misli – aforizama.





Osnovnu školu pohađa u Plemićkom konviktu, a zatim i gimnaziju u Zagrebu, gdje završava studij prava, 1898. godine, da bi godinu dana potom i doktorirao, te se zaposlio kao istražni sudac.



Godine 1919. Domjanić je izabran za člana JAZU, a od 1928. izabran je za predsjednika PEN-a i ostao na čelu do smrti.



**Umro je u Zagrebu 7. lipnja 1933.
Spomenik Dragutinu Domjaniću na
Strossmayerovom trgu u Zagrebu.**

U OVOJ KUĆI JE UMRO
7. LIPNJA 1933.
HRVATSKI PJESNIK
DRAGUTIN DOMJANIĆ
ROĐEN 12. IX. 1875. U KRČIMA

SPOMEN-PLOČU PODIGLO
DRUŠTVO KNJIŽEVNIKA HRVATSKE
1973

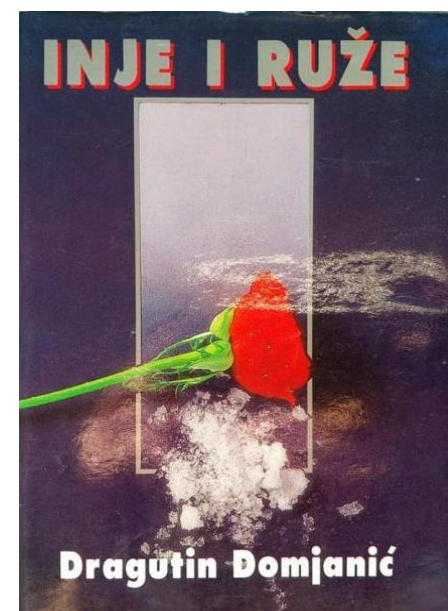
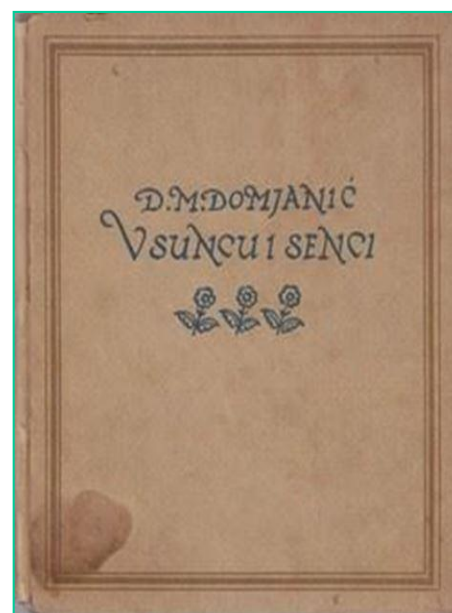
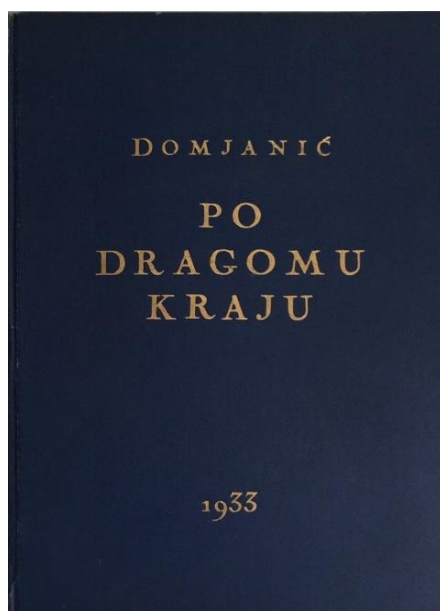
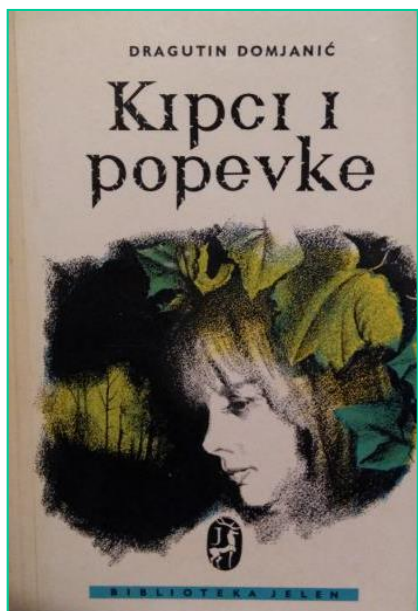
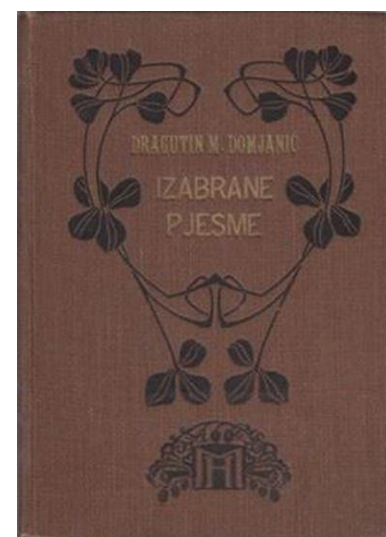
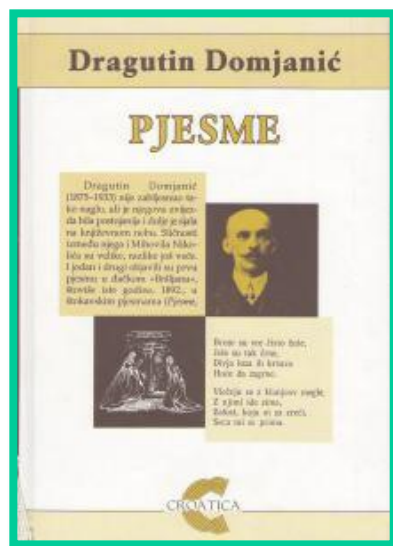
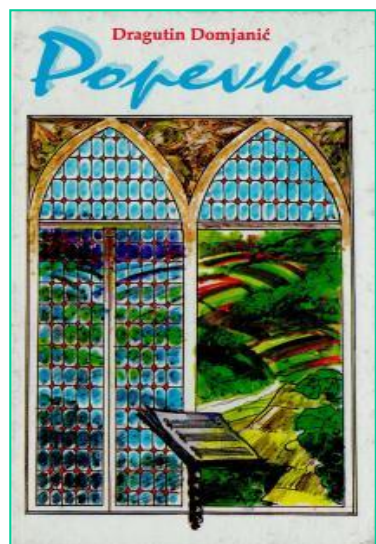
Spomen – ploča D. Domjaniću na zgradi u Gundulićevoj ulici u Zagrebu, u kojoj je Domjanić neko vrijeme živio i umro.

DOMJANIČEV KNJIŽEVNI RAD



- Domjaničeve zbirke pjesama:
- *Pjesme* (1917.)
- *Kipci i popevke* (1922.)
- *Izabrane pjesme* (1924.)
- *V suncu i senci* (1927.)
- *Pjesme* (1933.)
- *Po dragomu kraju* (1933.)

Domjanićeve zbirke poezije



Dragutin Domjanić: FALA



*Za vsaku dobru reč,
Kaj reči si mi znala,
Za vsaki pogled tvoj,
Za vsaki smeh tvoj, fala!*

VI. izdanje

Fala

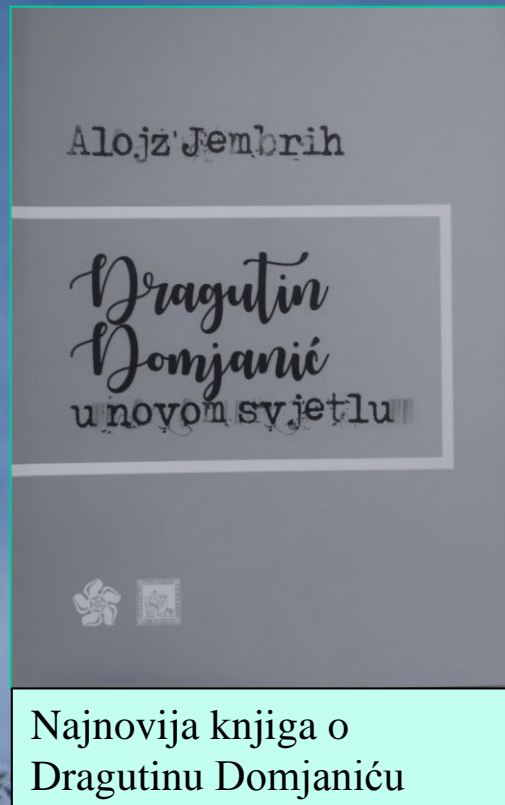
Njesma

Spjevač: D. Domjanić

Uglazbio: V. Paljetak

Izdala knjižara St. Kužli, Zagreb

KRITIČARI O DOMJANIĆU :



- *“Dragutin Domjanić je bio majstor malih tema... posve običnih tuga, topline i radosti. Doimlje se da smo dosta njegovih pjesama oduvijek znali, za neke vjerovali da su narodne. Takva identifikacija pjesnika i naroda doista je rijedak privilegij . “*

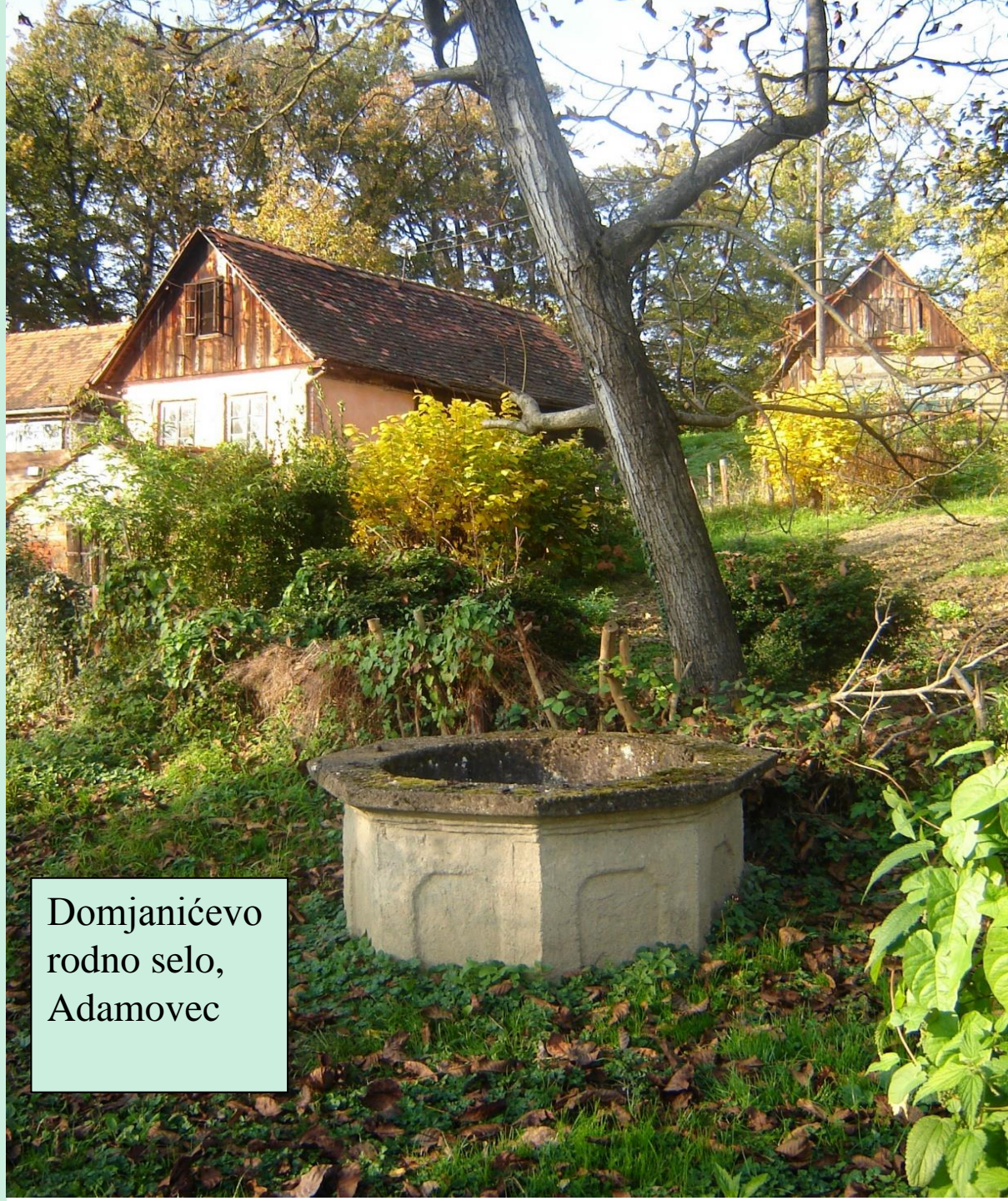
(Mladen Kuzmanović)

Zdenec

*Lipa je pri putu mam,
V hladu glibok zdenec,
Puno puc se zbira tam,
Kak od rožic venec.*

*Vode šum je z mirom čut,
Zajimač se vleče,
Bistra voda punoput
I zabadav teče...*

Uglazbio: Rudolf Matz



Domjanićevo
rodno selo,
Adamovec



“ Domjanić se sjeća jednog vanjskog svijeta koji je prošao; on sebi izmišlja jedan lijepi, slatki , laki svijet rokoko, one ženice, svijeće, spinete, gobeline, čipke, lepeze, gitare, mandoline, balkone, svilu, baršun, menuete, paževe, parkove, terase, aleje, krinoline, mantile, gardine... Domjanić je pjesnik VJEČNOGA JUČER. (A. B. Šimić)

FIGURICE

*Dama s kavaliirom,
Par iz porculana,
Svetlo se glediju
V zadnjem ognju dana.*

*On se nekak srami,
Ona je koketa,
Čas su predi išli
V taktu menueta...*

Dragutin Domjanić



DOMJANIĆEVA LJUBAVNA POEZIJA

- “ *...Ljubavnu poeziju rijetko pišu sretni ljubavnici. O kruhu najljepše sanjaju gladni, kažu da u snu osjećaju njegov miris, neusporediv kao miris mora. U Domjanićevoj ljubavnoj lirici ima bogatog dekora (i crnih kamina, starih mletačkih zrcala, blijedih goblena, mramornih stuba s terase, muslina, bijelih staza, hladnih fontana), ima u tim stihovima i tuge i zanosa, ali prave ljubavi , na žalost nema...*” (Mladen Kuzmanović)

POZABLJENI AMOR

*Grabrov prirezani red
Amor zmed listja na stupu
Nekak žalosno gleda
Praznu vu mehenu klupu.
Čisto pozabljen je on,
Pavuk mu prede prek čela,
Lasi posipal je prah,
v ruki pretrgnuta strela.
Senja on:Srebrena noć,
V spomenku ideju pari,
Tiha i sladka im reč,
Grabri si šušakaju stari.
Jeden zaljubljeni par
Došel je k njemu sim sedet,
Kmica ni videla niš,
Amor,- je sramil se gledet.
Dragutin Domjanić*



Mjesečina

*Vrata k terasi. Na staklima mutnim
Zavjesa bijela se maglica makla.
Netko je bio u sutonu ovdje,
Ruka je tajno muslina se makla.*

*Blijedi goblen: na požutjeloj travi
Uvijek trubadur pred kraljevnom
kleči,
Oni, što davno ga vidješe, kažu,
Pogled mu molitva žarka bez riječi.*

*Sva je terasa u drhtavu srebru,
Nebo je tajna daleka i plava,
Mirte u parku od rose se kriju,
Umorne, njima već tako se spava.*

*Rukovet traka goblenom se rasu,
Mrtvo je svjetlo i sjene se plaše,
Ginu sa slike, i meni se čini,
U one kraljevine oči su vaše.*



Dragutin Domjanić

ŽELJA

Plavkaste rože vu črnem kaminu.
Jedna za drugom z žerjavke se zdiže.
Vani je sneg. On polahko pokriva
Brege i dole i vrte i hiže.

Moja bi želja odleteti štela,
Gde one bele rojiju se čele,
Tiho doprhat do hiže pod snegom,
Sesti se k zglavlju kraj postele bele.

Rudaste tvoje podragati lasi,
Pitati kaj su žalosne ti oči?
Su li i tebi bez sunca sad dani.
Su li od brigah sad budne ti noći?

Pitat ne smem. A sneg samo pada,
Roža v kaminu se već ne zažiže.
-Kak bi i srce mi sneg štel pokriti
Kak one dole i vrte i hiže!

Dragutin Domjanić



ŠUTNJA

*Snivaju breze, ušutio lahor,
Spušteno granje još jedva se njiše,
Zadnji put blijeda zašuštala trava
Zlatnog od lišća, od zlatne kiše.*

*Kako su srebrne poljane tihe!
Rijeka ne šumi, pod vrbe se skriva,
Zvijezda u njezinu zrcalu hladnom
I ne treperi već ko da sniva.*

*Nije to mir, to daljine - šute,
Kao da tajne prisluškuju koje,
Ili bi znale što strašno reći,
Pa ili ne smiju – ili se boje.*

Dragutin Domjanić



KAJ VRT SI SENJA

*Vuz steze vu rožah
Rondele dišeće,
Ves vrt je pun sunca,
Da zrak vse trepeće.*

*Oblaček po nebu
Si stiha putuje,
A z trave još samo
Šćurica se čuje.*

*I rože su teške,
I lilije blede,
I jena kraj druge
Vre spiju rezede.*

*A ober rondelah
I rožah gizdavih
Tak čudni su kipci
Va kuglah tih plavih.*

*Vse nekak je malo,
Vse nekak se menja,
To valjda je videt,
Kaj vrt si senja.*

Dragutin Domjanić

ZAVIČAJNOST DOMJANIĆEVE LIRIKE

- *Posebnost njegove lirske ispovjednosti treba tražiti u specifičnoj podređenosti te poezije zavičajnosti koja se očituje naglašeno svojim primarnim izvorištem: Majkom kao simbolom doma – začetkom života i pjesnikova prvog dodira sa životnom stvarnošću... Rješenje je bilo samo jedno: očuvati taj bivši svijet u stihu, ili stihom tom svijetu produžiti, pa makar to bila i iluzija, životni vijek”. (Miroslav Krleža)*

Kaj

*Vre tičekj spiju
A šume mučiju,
Naj moja popevka zvoni
Po dolu i gaju,
Po dragomu kraju,
Od kojeg mi lepšega ni.*

*Tu brat mi je vsaki,
Tu doma sem taki,
Pogodit bi mogel i speč,
Poznati su puti
Tu vsigde je čuti,
Ljubljenu domaču mi reč.*

*I srce mi greje
I z menom se smeje
I v žalosti plače takaj.
Em nikaj ni slajše,
Ne čuje se rajše
Neg dobri i dragi naš kaj!*

Dragutin Domjanić

STARE HIŽE V SNEGU

*Kak ste mi lepe i bele,
V bunde oblečene cele,
V kapi prek vuh vam je lice,
Kaj vam je zima, starice?*

*Z vsakog slednjeg brežanjka
Mladost se smiče i sanjka,
Čuje se šala i smeh,
Em, je žalosten bit, greh.*

*Žmirkate vi si z obloka,
Ja pak gledom si spod
obloka,
To, kaj se sme i ne sme,
Lepo je živet kaj ne?*



STARI ZAGREB

*Vulice vuske i tužne
S kmicom v oblokih vsih
Zakaj ste meni tak drage,
Kaj mi tam korak tak tih?*

*V senci se stišćeju hiže,
Valjda je teško im stat,
Njim bi se štelo počinut
Njim bi se štelo vre spat.*

*Onda zgasiju se svetla,
Zgineju ljudi, ki kam.
Kaj su to molili za nas,
Koje zlo dojde pak k nam?*

*Puno si videl toga
puno preteklo je let.
Stari poznanci su mrtvi
Stranjski je došel sad svet*

*K crkvi se žuriju staroj.
Čudni zasvetil je žar,
Tiha molitva se šepće,
V samom je zlatu oltar.*

PRI KAMENITIH VRATIH

*Z oltara v črnu noč
Do luči luč trepeče,
Molitvah vrući žar
Gori iz vsake sveće.
I moja naj se sad
Molitva tiha zdiže,
Kad nebo čuje mir
I kad nam vsim vsim je bliže.
Tam drage oči su,
Kaj mrak nigdar ne zmuti,
Tam dobro srce je,
Kaj vsaku žalost čuti.
O drage oči, vi,
Poglečte v toj noći
I svetla dajte mi
Vu tugi kak v slepoći.
O, dobro srce, ti,
Poslušaj me z višine,
Kak teško mi je tak,
Kad duša moja gine.
I če tak mora bit,
Če vraćta ni tim bolim,
Daj meni mira bar,
To, samo to, ja molim.*

Dragutin Domjanić

DOMJANIĆEVA KAJKAVSKA POEZIJA



- *“ Domjanićeva kajkavska poezija ujedinila je u sebi tri osnovna postulata: dom (majka) – zavičaj – jezik , te je tako ostvaren poetski opus koji je, istodobno, oslikao atmosferu duha vremena u kojem je ta poezija nastajala, a bilo je to doba prijeloma, sukoba patrijarhalnog i novog – ali je ta poezija i potvrda snažne lirske individualnosti pjesnika. “ (Miroslav Šicel)*

PARK MED ALEJAMI

*Park med alejami,
Veter med vejami,
Lipa i kurija stara.
Sence se njišeju,
Kakti da rišeju
Slova zapletena, šara.*

*Oblaki zgubljeni,
Zlatom zarubljeni,
Golubi beli iz krova
Vsi se zagledeli,
Kakva to čudna su slova?*

*Ne znaju čitati,
Nemaju pitati
Koga, kaj to znamenuje.
Sence si rišeju
Slova i brišeju.
Put pored lipe putuje.*

Dragutin Domjanić



DOMJANIĆEVA ŠTOKAVSKA LIRIKA

- *“... Osnovna karakteristika Domjanićeve štokavske lirike mogla bi se svesti na jedan opći dojam: doživljaj je to pjesnika kao osobe koja se u svojim emocionalnim potresima izraženim poetskom riječju kreće u širokom dijapazonu od osjećanja prerane zamorenosti životom, klonulosti i umora pa sve do neispunjene čežnje za nečim lijepim, nedostupnim i nedoživljenim. Ukratko, to je poezija neprestanog pregaranja, gađenja nad svakidašnjom, banalnom realnošću i stvarnošću života, te bježanje u određeni aristokratizam usamljene i povrijeđene duše koja u nekakvome izmišljenom, imaginarnom svijetu plemićkih dvoraca i parkova traži utočište ...”* (Miroslav Šicel)

OTMJENA DOSADA

*I vaše staze su bijele, diskretne,
Idu daleko od svačijeg puta
Pokraj rezede i slatke i sjetne,
Tamo put parka i šutljivog kuta.*

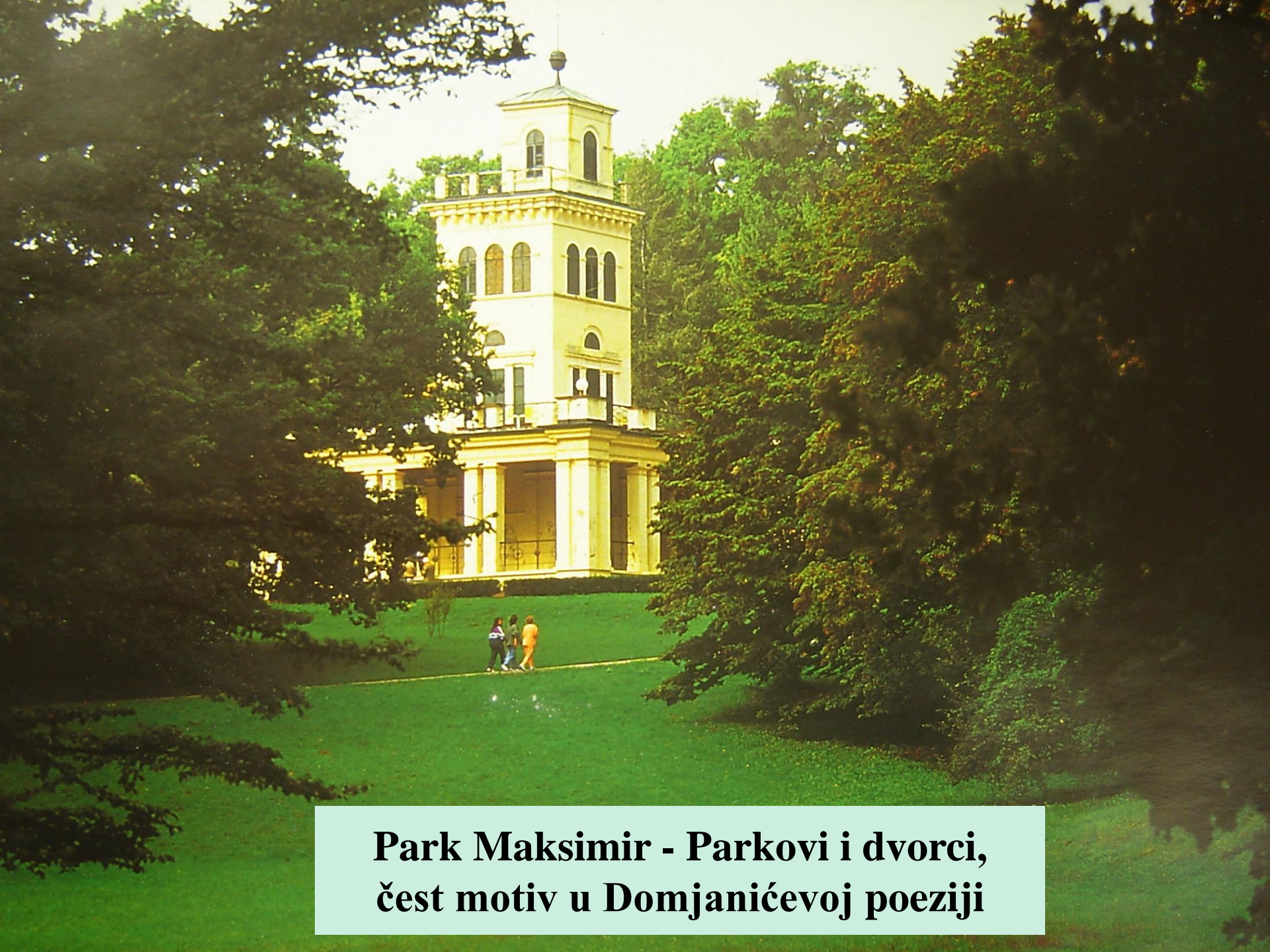
*Trava je gusta od baršuna meka,
Obični korov joj saga ne kyari,
Prije ko su seljačka polja daleka,
Tamo sred korova mak se žari.*

*Gredice ruža i hladne fontane
Krug oleandra pred stubištem pustim,
Strmoglavu spušta suhonjave grane
Za onim grmom jasminovim gustim.*

*Turobni ribnjak sa zelenom mrenom.
Igllice jela se spuštaju tiho,
Padaju vodi po površju snenom,
Daleki brezik je lahor zanjih.*

*Dvorac je stari od šutnje zadrijemo,
Sunce se sigra po crnom kaminu,
Veliki prozori gledaju nijemo,
Na njem ciklame od dosade ginu.*

Dragutin Domjanić



**Park Maksimir - Parkovi i dvorci,
čest motiv u Domjanićevoj poeziji**

Pauni



Po parku plaviju se pauni,
Trepče im kruna na glavi,
Na granah glediju ih tičice
I rožice drobne vu travi.

A gore nad cmroki nad črnimi
Oblačeki beli su stali,
Iz njih su se dole zagledeli
Debeljkasti ajngeli mali.

I pauni plavi se gizdaju
I repe si širiju zreda...
Tak mirno je vse, samo negde je
Zadišala sladko rezeda.

Po parku je nekaj zašeptalo,
Vsi ajngeli z oblakov zgora
Nad tihu su stezu nagnuli:
Markiza to ideju z dvora.

Ah, ja bi Njuh nekaj rad pitati
Presvetla, prelepa markiza:
Visoki chignon Vaš napudrani,
kaj smeti bi videti zbliza?!

Štel znati bi, je li zaistinu
Pod onim turničkom na glavi
I Oni si krunicu imaju,
Kak v parku ti pauni plavi?!

JEZIK DOMJANIĆEVE POEZIJE

- *„Jezik Domjanićeve poezije nije nikakav konkretan lokalni idiom mada taj jezik nosi u sebi leksički i sintaktički biljeg krčansko-zelinskog kajkavskog idioma i urbane, zagrebačke kajkavštine kao intimnog žargona građansko- intelektualnog sloja...on je ipak oblikovan po mjeri Domjanićeve estetskog osjećaja i izražajnih potreba, jezik koji je prošao filter jedne senzibilne po mnogim osobinama estetizirane prirode.”*
(Miroslav Šicel)

KIŠA

*Kiša pada, kišica,
Travnike primiče,
Duša moja, dušica
Tak se stihsa plače.
Kaj si rubček zgubila?
Dam ti ja još jeden,
Kaj si dečka ljubila,
Koji ni te vreden?
Škoda je pohabati
Suzom lice belo,
Škoda ne pozabiti,
Kaj ni biti smelo.
Kiša stala , kišica,
Rože sunce greje,
Duša mi se, dušica
Vre čez suze smeje.
Dragutin Domjanić*



Pri obloku

*Zamučali smo vsi i mrak je išel vre,
Vu vrtu cmroki su od sunca zlatni bili,
A pri obloku Vi vu sencu ste se skrili.
I samo videl sem još drage oči te.*

*Vse drugo zabil sem , - i gledel samo njih.
I videl sem ja v njih, kaj ni povedat moći,
Kaj vsenjah se gledim vu sladke, tihe noći.
To čital sem Vam ja vu dragih očih tih.*

Dragutin Domjanić



CIKLAME, KRVAVE CIKLAME

*Tam sunce je strusilo zlato
Čez listje na preprut i na me,
Iz luga su lukale guste
Dišeće, črlene ciklame.*

*Ciklame, krvave ciklame,
Da broja ni moći im znati,
Tak puno, da čoveku čisto
I smililo nakel se stati.*

*Veliju, da negda je zdavna
Tam groblje zapašćeno bilo
I vsega je preprut prerasla
I cvetje ciklamah je skrilo.*

*Vuz reku železna je cesta,
Železna tam ružiju kola
I voziju naše soldate
Bez broja prek brega i dola.*

*I tam, gde su najgorši boji,
Gde nigdo se smrti ne straši
I najviše gde ih pogiba,
Sigurno tam budeju naši.*

*Po celomu svetu su boji,
Na hiljade zmirom ih pada
I samo se širiju groblja
Prek zemlje i sela i grada.*

*I DOŠLA JE NOĆ ILI ŽALOST
NA NEBO NA ZEMLJU I NA ME
I VIDEL SEM VSIGDE PO SVETU
CIKLAME, KRVAVE CIKLAME.*

DOMJANIĆEVA PEJZAŽNA LIRIKA

- *“ U poetiku modernizma Domjanić se uključio onakvim pristupom kakav je A. B. Šimić definirao kao slikarski impresionizam. Slika (pejzaž) stalno je bila izvor Domjanićevih poetskih nadahnuća, a u ponajboljim stihovima pejsažni su ugodaji bili nerijetko – u modernističkoj maniri – sredstvo izražavanja vlastitih emocionalnih osjećaja, unutarnjih sukoba i, napokon, osobnog svjetonazora izgrađenog na konfliktu stvarnosti i iluzija, a koji je sukob poetski rješavao stvaranjem idiličnih, harmoničnih, arkadijskih ugodaja i poetskim bijegom iz banalne stvarnosti u svoje imaginarne svjetove... “*

(Miroslav Šicel)



KUPINE

*Sunce greje , žarko sunce,
Zrele su kupine,
A za tobom srce moje
Hoće da pogine.*

*Steza ide, hitra steza
V luge i mekote,
Nemre ju zastavit nigdo.
Kaj se žuri po te?*

*Kaj će meni put i steza,
Gde su tvoje oči,
Tam bi ja pogodil slepi
I po črnoj noći.*

*Al drugi bu ti dragal
Oči kak kupine,
Zato mi za tobom srce
Hoće da pogine.*

Dragutin Domjanić

KAJ VRT SI SENJA

*Vuz steze vu rožah
Rondele dišeće,
Ves vrt je pun sunca,
Da zrak vse trepeće.*

*Oblaček po nebu
Si stiha putuje,
A z trave još samo
Šćurica se čuje.*

*I rože su teške,
I lilije blede,
I jena kraj druge
Vre spiju rezede.*

*A ober rondelah
I rožah gizdavih
Tak čudni su kipci
Va kuglah tih plavih.*

*Vse nekak je malo,
Vse nekak se menja,
To valjda je videt,
Kaj vrt si senja.*

Dragutin Domjanić

DOMJANIĆEVA POEZIJA

- *“ Bitne su osobine Domjanićevih pjesama osjećajnost, melodioznost i slikovitost, posebice u slikama i ugođajima pejzaža.*

Tematski je vezan za atmosferu rodnog doma i njegovo propadanje.

Slike su to djedovske zemlje i zavičaja gledane iz pjesnikove osame, a opet s “plemstvom u duši “.

(Miroslav Šicel)

Domjanićeve pjesme – hrvatsko narodno blago

- Pjesme Dragutina Domjanića uglazbili su skladatelji Franjo Lučić, Vlaho Paljetak, Božidar Širola i Rudolf Matz.
- Pripremili su notne zapise ovih pjesama: *Popevka, Kaj, Fala, Popevke sem slagal, Noć, Veter zgorec, K suncu prosi vsaka roža, Snešica i Protuletna.*
- Pjesma *K suncu prosi vsaka roža* postala je dio crkvene liturgije, uvrštavanjem u zbirku *Pjevajte Gospodinu pjesmu novu.*
- Pjesme *Fala i Kaj* postale su dio hrvatskoga narodnoga blaga, a objavljene su, između ostaloga, u zbirci *Tambura u Hrvata.*

Kritička literatura i izvori o Dragutinu Domjaniću:



1. Domjanić, Dragutin: *Za zbogom*, NZ MH, Zagreb, 1972.
2. Čepulić, Drago: *Nepoznati Domjanić*, Pučko otvoreno učilište, Sv. Ivan Zelina, 1998.
3. Šicel, Miroslav : *Pisci i kritičari*, Naklada Ljevak, Zagreb, 2003.
4. Časopis “*Kaj*”, br.1 (16), 1983.
5. Domjanićeve zbirke poezije
6. Digitalizirane zbirke KGZ-a: <https://digitalnezbirke.kgz.hr/?object=info&id=18229>

Domjanićeva ljubav prema dragom kraju i ljudima

- Domjanićeve su pjesme iznimno koloristične, bogate pejzažima, te aktiviraju sva ljudska čula. U njima je kajkavština predstavljena u čitavoj svojoj punini, ljepoti i raskoši.
- Piščeva ljubav prema dragomu kraju i ljudima dolazi do izražaja, osobito u pjesmi *Kaj*. Ljubav prema dragoj prožima se s motivima prirode i time čini neodvojivu cjelinu, a religiozni je motiv prisutan u pjesmi *K suncu prosi vsaka roža*.

Stihovi Dragutina Domjanića koje pamtimo

K suncu prosi vsaka roža

K suncu prosi vsaka roža,
K suncu trava vsaka,
Tak i k tebi, Majka Božja,
Srce siromaka.

Milostiva vsakom ti si,
Vse ti vračiš boli,
Odbila još nikog nisi,
Koi za pomoč moli.

Čuj molitve vruče ove,
Draga naša Mati,
Tvoj te vezda narod zove,
Romari Hrvati:
Dobra nam naviek ostani,
Zmoli nam pri Sinu,
Da od vsega zla obrani
Nas i domovinu.

Fala

Za vsaku dobru reč,
Kaj reći si mi znala,
Za vsaki pogled tvoj,
Za vsaki smeh tvoj, fala!

Tak malo dobroga
V življenju tu se najde,
I če je sunce čas,
Za oblak taki zajde.

A ti si v srce mi
Tak puno sunca dala.
Kaj morem ti neg reć:
Od vsega srca Fala!

Popevka

Popevke sem slagal,
i rožice bral,
i (v)su svoju radost
sem drugim ja dal.
Al' žalost navek sem,
vu srcu ja skrila,
ni nigdo me žalil,
i sam sem tak bil.
Al' v mojem srcu,
tam suzah vam ni,
i če mi je teško
popevka zvoni.
Če siromak sem,
se drugim bi dal,
popevke i srce
i ne bu mi žal.